

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

FØRSTE AFDELING

SAGEN GEZGINCI mod SCHWEIZ

(Klage nr. 16327/05)

DOM

STRASBOURG

9. december 2010

ENDELIG

09-03-2011

Denne dom er endelig i medfør af Konventionens artikel 44, stk. 2. Der kan foretages mindre formelle ændringer i dommen.

[...]

SAGENS BAGGRUND

I. DE FAKTISKE OMSTÆNDIGHEDER I SAGEN

4. Klager er født i 1954 og bosat i Wettingen (kantonen Aargau). Han indgik på en ikke nærmere angivet dato sit første ægteskab med en tyrkisk statsborger. Han fik, mens han var gift, tre børn, som ifølge Regeringen alle er bosiddende i Tyrkiet. Ægteskabet blev opløst på en ikke oplyst dato.

5. I november 1978 indrejste klager ulovligt i Schweiz og arbejdede der uden tilladelse. Han vendte tilbage til Tyrkiet i maj 1979. Den 1. januar 1980 indrejste han igen ulovligt i Schweiz og arbejdede der fra februar 1980, igen uden tilladelse.

6. Det ser ud til, at en udvisning blev overvejet. På grund af klagers forestående ægteskab med en tyrkisk statsborger med opholdstilladelse i Schweiz undlod myndighederne imidlertid at udvise ham, men idømte ham en bøde for at arbejde som udlænding uden at have de foreskrevne tilladelser. Ægteskabet blev indgået den 4. juli 1980, og klager fik opholdstilladelse i august 1980. Klager og hans hustru fik en søn i januar 1981. I februar 1981 blev ægteparret separeret, og klagers hustru vendte tilbage til Tyrkiet samme år sammen med deres søn. Skilsmissen blev bevilget i 1993.

7. Den 25. marts 1985 blev klagers ansøgning om opholdstilladelse i kantonen St. Gallen afvist med den begrundelse, at han var blevet afskediget fra alle sine job på grund af sin adfærd. Regeringen bemærkede, at klager havde skiftet job mindst 20 gange mellem 1981 og 1996 og havde været arbejdsløs i flere omgange.

Ifølge klagers forklaring i 1988 havde han indtil da på eget initiativ opsagt alle sine mange job på nær ét enkelt.

8. Mellem 1982 og 1992 blev han idømt følgende straffe:

- i 1982 til en bøde på 80 CHF for overtrædelse af færdselsloven;
- i 1989 til to måneders fængsel og tre års opholdsforbud, begge betinget, samt en bøde på 600 CHF for at have hjulpet udlændinge til ulovligt ophold i Schweiz, og
- i 1992 til 21 dages betinget fængsel og en bøde på 900 CHF for kørsel i beruset tilstand.

Han blev desuden efterforsket for voldtægt, men sagen blev henlagt den 10. januar 1991.

9. I august 1992 truede udlændingepolitiet i kantonen Aargau klager med at inddrage eller ikke forlænge hans opholdstilladelse, hvis han begik en ny lovovertrædelse, eller hvis hans adfærd gav anledning til berettigede klager.

10. I december 1992 fik klager udbetalt et forskud på sin arbejdsløshedsunderstøttelse, hvorefter han, uden at give meddelelse om sin afrejse og uden at betale huslejen for sit værelse, først i juni 1993 igen meldte

sig hos myndighederne.

11. I slutningen af 1992 forlod klager Schweiz og rejste til Rumænien. Ved breve af 3. og 6. august 1993 meddelte politiet for udlændinge i kantonen Aargau ham, at hans opholdstilladelse var blevet ophævet, fordi han havde bosat sig i Rumænien. Ved brev af 6. august 1993 anmodede klager om forlængelse af sin opholdstilladelse og forklarede, at hans forlængede ophold i Rumænien skyldtes en sygdom, som skulle have forhindret ham i at vende tilbage til Schweiz.

12. Den 10. august 1993 tildelte udlændingepolitiet i kantonen Aargau klager en forlængelse af opholdstilladelsen betinget af, at hans adfærd skulle være strafferetligt ulastelig, og at han skulle være økonomisk uafhængig.

13. I januar 1994 forlod klager igen Schweiz i flere måneder. Han forklarede dette lange fravær med sin mors død og forskellige hændelser, der var sket under hans rejse, uden at oplyse flere detaljer.

14. Fra januar til juni 1994 undlod han at betale sine sygesikringsbidrag, modtog et forskud fra sin arbejdsgiver og rejste til Tyrkiet. Efter at have oplyst sin arbejdsgiver om, at han havde været ude for en ulykke, kontaktede klager ikke arbejdsgiveren igen og betalte aldrig forskuddet tilbage. Da den person, der udlejede et værelse til klager, ikke hørte fra ham, ryddede han værelset i april. Selv om klager vendte tilbage til Schweiz i løbet af året, informerede han først myndighederne om sin tilbagevenden i december, igen kort før udløbsdatoen for opholdstilladelsen.

15. Hans opholdstilladelse blev igen forlænget i januar 1995. Klager var i løbet af 1995 arbejdsløs i flere måneder. Efter at have arbejdet i tre måneder tilbragte han en måned i Tyrkiet, hvorefter han igen meldte sig ind i arbejdsløshedsforsikringen.

16. Den 16. maj 1995 ansøgte klager om et besøgsvisum til sin nye hustru, der er rumænsk statsborger, og til deres datter, der blev født den 20. januar 1993, og som havde dobbelt tyrkisk og rumænsk statsborgerskab. Ansøgningen blev afvist den 22. maj 1995, navnlig med den begrundelse, at deres udrejse fra Schweiz ikke var sikret.

17. Klagers opholdstilladelse blev igen forlænget den 14. februar 1996, navnlig fordi han havde fundet et arbejde. Den 27. februar samme år ophørte klager igen med at arbejde.

18. I april 1996 forsvandt klager fra sin kommune og efterlod sine ejendele i sit hjem, selv om han ikke længere betalte husleje. I december samme år, kort før udløbsdatoen for hans opholdstilladelse, meddelte han myndighederne, at han ville vende tilbage til Schweiz. Ifølge oplysninger fra det kantonale politi var hans arbejdsgiver i januar og februar 1996 en ven, som han i virkeligheden kun havde arbejdet for i nogle få dage. Klager skulle angiveligt have handlet med brugte biler og fjernsyn i Rumænien, hvor hans kone og datter boede. Arbejdsløshedsforsikringen blev ved flere lejligheder informeret af hans arbejdsgivere om, at hans arbejdsindsats var utilstrækkelig, at han gentagne gange kom for sent, tog fri fra arbejde uden at informere arbejdsgiveren, foregav at være syg osv.

19. Den 28. april 1997 besluttede udlændingepolitiet i kantonen Aargau, idet det fandt, at klager ikke ville eller kunne respektere de schweiziske værdier, skikke og landets retsorden, at hans opholdstilladelse ikke ville blive forlænget. Klager var to gange ulovligt indrejst i Schweiz og flere gange blevet dømt for strafbare forhold. Han var ikke integreret på arbejdsmarkedet, og hans økonomiske situation syntes ikke at blive bedre. Endelig havde han været fraværende flere gange, så man kunne vurdere, at midtpunktet for hans liv ikke længere var i Schweiz. Ved en afgørelse af 12. august 1998, der blev endelig, fordi den ikke var blevet anfægtet, afviste den øverste domstol i forvaltningsretlige sager (regeringen) i kantonen Aargau klagers klage, hvorved han blev forpligtet til at forlade Schweiz, og myndighederne fik tilladelse til at gennemføre udsendelsen af klager. Fristen for afrejse blev fastsat til den 15. marts 1999. Klager forlod dog ikke Schweiz.

20. Klager blev i juli 1999 udsat for en alvorlig arbejdsulykke, mens han var ansat som bygningsarbejder hos virksomheden R.S. S.A. Han søgte efterfølgende flere myndigheder om udsættelse af udvisningen med den begrundelse, at han havde brug for psykiatrisk behandling og var ude af stand til at rejse. Han søgte samtidig om ydelser fra ulykkes- og invaliditetsforsikringen.

21. Den 9. marts 2000 indrejste klagers hustru og deres datter ulovligt i Schweiz og indgav en asylansøgning, som blev afvist i sidste instans af det schweiziske asylklagenævn den 26. august 2003. De forlod Schweiz den 10. november 2003.

22. Ved afgørelse af 15. oktober 2003 afviste migrationskontoret i kantonen Aargau klagers ansøgning om opholdstilladelse af humanitære grunde, som han havde indgivet den 24. september 2003. Migrationskontoret afviste den 17. marts 2004 klagers indsigelse mod denne afgørelse. Det tog ikke hensyn til klagers domme, da de stammede fra et tidspunkt, hvor han havde lovligt ophold i Schweiz.

23. Den 6. april 2004 indgav klager en klage til appelretten i Aargau vedrørende udlændinges rettigheder. Han gjorde gældende, at netop hans mange job siden ankomsten til Schweiz viste, at han altid havde bestræbt sig på at finde et arbejde. Han tilføjede, at hans økonomiske situation var blevet betydeligt forbedret i de seneste år. Desuden var hans helbred blevet forværret. Han ville ganske vist kunne få den nødvendige lægehjælp i Tyrkiet, men det ville ikke være muligt for ham få en så komplet psykiatrisk behandling i Tyrkiet som i Schweiz. I betragtning af at han havde været bosiddende i Schweiz i over 25 år og ikke havde nogen yderligere tilknytning til Tyrkiet, syntes afslaget på tilladelsen derfor at være en uforholdsmæssig foranstaltning.

24. Den 27. juli 2004 bragte klagers hustru deres datter, som dengang var 11 år, tilbage til ham og forlod ham sporløst.

25. Ved afgørelse af 29. oktober 2004, der blev meddelt samme dag, afviste appelretten klagers klage. Appelretten konstaterede, at hans opholdstilladelse var udløbet den 31. december 1996, og at hans tilstedeværelse i Schweiz udelukkende skyldtes, at myndighederne endnu ikke havde udsendt ham.

Appelretten fandt, at selv om længden af klagers ophold talte for at give ham en opholdstilladelse, havde den offentlige interesse i hans udvisning forrang for hans private interesse i at kunne blive i landet. Den bemærkede, at det ikke var lykkedes klager at integrere sig i sit værtsland, og at han navnlig ikke havde fundet et fast arbejde, men havde skiftet job mere end tyve gange. Klager har siden april 1994 været afhængig af social bistand. Med hensyn til hans økonomiske uafhængighed bemærkede appelretten, at han havde modtaget bistand for i alt 80.000 CHF og havde pådraget sig gæld på 107.119 CHF. Retten fandt endvidere, at klagers adfærd ikke kunne betegnes som ulastelig, selv om de begåede lovovertrædelser skete fra 1982 til 1992. Med hensyn til hans sociale bånd bemærkede retten, at i mangel af tegn på det modsatte i sagen måtte hans sociale integration formodes at være en realitet. Med hensyn til hans helbredstilstand konstaterede retten, at han led af depression med selvmordstanker og gig, der krævede regelmæssig behandling, men at den schweiziske ambassade i Ankara havde bekræftet, at den nødvendige medicin og behandling var lettilgængelig i Tyrkiet. Retten fastslog i øvrigt, at klager ikke kunne påberåbe sig opholdsret i den foreliggende sag på grund af sin familiesituation.

26. Den 30. november 2004 indgav klager en administrativ klage til forbundsdomstolen. Han påberåbte sig artikel 8 i Konventionen og gjorde gældende, at han havde boet i Schweiz i lang tid, og at hans 11-årige datter nu boede hos ham. Hun gik i skole i Schweiz og talte kun tysk og rumænsk. Han tilføjede, at han også havde fire andre børn fra tidligere ægteskaber, men at han ikke havde haft kontakt med sin familie i Tyrkiet i tyve år. De lovovertrædelser, som han havde begået, og som alle var af mindre betydning, berettigede heller ikke hans udvisning fra Schweiz

27. Forbundsdomstolen erklærede ved dom af 2. december 2004, at appellen ikke kunne antages til realitetsbehandling. Den fandt, at et sådant retsmiddel ikke var til rådighed i den foreliggende sag, da klager hverken kunne basere sin ansøgning på føderal lovgivning eller på Konventionens artikel 8, idet hans familieliv ikke berettigede udstedelse af en opholdstilladelse.

28. Ved brev af 2. december 2008 fremsendte klagers repræsentant til Domstolen en dom fra forbundsdomstolen af 24. juli 2008, hvori klager fik tilkendt en invalidepension på 25 %, der skulle udbetales med tilbagevirkende kraft fra den 1. marts 2003.

29. Regeringen meddelte i sine bemærkninger af 27. marts 2008 Domstolen, at klager var part i retssager, hvoraf nogle var nye, om tilbagebetaling af beløb på 37.000 CHF. Der har siden 2004 verseret en straffesag mod ham for svigagtig brug af et postkontokort. Han skulle angiveligt være part i endnu en sag om simpel legemsbeskadigelse eller overfald mod sin datter. I februar 2008 havde kommunens socialforvaltning desuden taget skridt til at få hans datter anbragt på grund af hans adfærd over for hende. Klager påstod, at han ikke var blevet dømt for legemsbeskadigelse ved sagens afslutning, da retten ikke havde fundet ham skyldig i de

lovovertrædelser, som han var blevet tiltalt for. Desuden blev anbringelsessagen indstillet, da hans datter havde bekræftet over for myndighederne, at hun ønskede at blive og bo hos sin far.

[...]

RETLIGE BETRAGTNINGER

I. OM DEN PÅSTÅEDE KRÆNKELSE AF KONVENTIONENS
ARTIKEL 8

32. Klager er af den opfattelse, at afslaget på at give ham en opholdstilladelse af humanitære grunde tilsidesætter hans ret til respekt for sit privatliv og familieliv, som er sikret ved artikel 8, der har følgende ordlyd:

”1. Enhver har ret til respekt for sit privatliv og familieliv, sit hjem og sin korrespondance.

2. Ingen offentlig myndighed kan gøre indgreb i udøvelsen af denne ret, undtagen for så vidt det sker i overensstemmelse med loven og er nødvendigt i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed eller landets økonomiske velfærd, for at forebygge uro eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden eller for at beskytte andres ret og frihed.”

33. Regeringen gør indsigelse mod denne påstand.

A. Om antagelse til realitetsbehandling

34. Domstolen vurderer, at dette klagepunkt ikke er åbenbart ugrundet i henhold til Konventionens artikel 35, stk. 3. Domstolen henviser i øvrigt til, at klagepunktet ikke er i konflikt med nogen anden afvisningsgrund. Klagen erklæres hermed for egnet til realitetsbehandling.

B. Om realiteten*1. Parternes påstande***a) Klager**

35. Klager hævder, at hans straffedomme er af mindre betydning end de 30 år, han havde boet i Schweiz, også selv om der tages højde for hans korte ophold i udlandet. Han henviser i den forbindelse til, at han i mange år, fra 1980 til 1996, havde en B-tilladelse (*Aufenthaltsbewilligung*, opholdstilladelse). I hele denne periode har der aldrig været tale om, at han skulle sendes tilbage eller udvises.

36. Klager henviser endvidere til, at han i juli 1999, da han var ansat som bygningsarbejder i selskabet R.S. SA, blev ramt af en alvorlig arbejdsulykke, som angiveligt gjorde ham 100 % uarbejdsdygtig. Han følte sig efter sigende stadig syg og kunne kun arbejde 50 % af sin kapacitet. Desuden skulle den

schweiziske Regering være imod, at han søgte arbejde, og den har ikke givet ham en arbejdstilladelse. Dette forklarer, hvorfor han logisk nok ikke længere kan betale sine regninger og havde måttet ty til social bistand, en ret, der udtrykkeligt er foreskrevet i den føderale forfatning.

37. Klager var også uenig i Regeringens påstand om, at han ”hovedsageligt eller i det mindste stort set [opholdt sig] i udlandet”. Han påpegede, at han under sit ophold i Schweiz kun havde tilbragt et par uger i udlandet.

38. Klager tilføjede, at hans datter gik i skole i Wettingen, og at hendes adfærd og præstationer af lærerne blev anset for at være meget tilfredsstillende. Hun skulle efterfølgende kunne uddanne sig til lægeassistent.

39. Klager konkluderer på baggrund af ovenstående, at han og hans datter er fuldt integrerede i Schweiz, både sprogligt og med hensyn til kultur og skikke. Desuden havde han indtil sin ulykke også været integreret i den erhvervslevet.

40. Klager påstår endvidere, at han ikke længere har kontakt med nogen i udlandet, hverken i Tyrkiet eller i Rumænien.

41. Han mener derfor ikke, at han udgør en fare for landets økonomiske velfærd, for opretholdelsen af lov og orden og forebyggelse af strafbare forhold eller for beskyttelsen af andres rettigheder som anført i Konventionens artikel 8, stk. 2.

b) Regeringen

42. Med hensyn til, om der foreligger et indgreb i udøvelsen af retten til respekt for ”familielevet”, påpegede Regeringen, at klager siden den 28. april 1997 ikke havde haft en gyldig opholdstilladelse, og at hans datter på tidspunktet for de omhandlede afgørelser boede hos ham uden opholdstilladelse, idet hun var vendt ulovligt tilbage til Schweiz den 27. juli 2004. Følgelig vil udsendelse af klager ikke udgøre et indgreb i retten til respekt for hans ”familielevet”.

43. Med hensyn til spørgsmålet om et eventuelt indgreb i retten til respekt for ”privatlivets fred” påpegede Regeringen, at klager var ulovligt indrejst i Schweiz ved to lejligheder, inden han fik opholdstilladelse via sit ægteskab med en tyrkisk statsborger, der var bosat i landet. Klager skulle desuden i flere år hovedsageligt eller i det mindste stort set have opholdt sig i udlandet, samtidig med at han havde bevaret en opholdstilladelse i Schweiz, hvilket gjorde det muligt for ham at vende tilbage til landet og modtage offentlig støtte. Han skulle først, efter at han ikke længere havde en gyldig opholdstilladelse, have opholdt sig uafbrudt i Schweiz, og hans adfærd syntes således ikke at være motiveret af en tilknytning til landet, men snarere af frygt for ikke at kunne vende tilbage dertil på grund af manglende opholdstilladelse. Desuden blev klager aldrig økonomisk integreret i Schweiz og havde sideløbende

erhvervsvirksomhed i udlandet. Den anfægtede foranstaltning kunne derfor ikke betragtes som en krænkelse af hans ret til respekt for privatlivets fred.

44. Ifølge Regeringen blev afslaget på at give klager opholdstilladelse på grund af ekstreme personlige forhold givet i henhold til § 13, litra f), i den tidligere bekendtgørelse af 6. oktober 1986 om begrænsning af antallet af udlændinge, som selv var baseret på § 18, stk. 4, og § 25, stk. 1, i den tidligere forbundslov om udlændinges ophold og etablering (præmis 29 og 30 ovenfor). Den anfægtede foranstaltning skulle dermed være foreskrevet ved lov.

45. Regeringen er overbevist om, at foranstaltningen forfulgte flere af målene i artikel 8, stk. 2, nemlig landets økonomiske velfærd, opretholdelse af lov og orden, forebyggelse af strafbare forhold samt beskyttelse af andres rettigheder og frihedsrettigheder.

46. Med hensyn til nødvendigheden af den anfægtede foranstaltning i et demokratisk samfund påpegede Regeringen, at klager, efter at være indrejst ulovligt i Schweiz ved to lejligheder, havde opnået opholdstilladelse ved ægteskab. I omkring femten år blev hans tilladelse forlænget år efter år. På grund af klagers adfærd, navnlig hans langvarige ophold i udlandet, hans manglende evne til at udøve en erhvervmæssig aktivitet på lang sigt og hans manglende respekt for de schweiziske regler, blev det ved flere lejligheder besluttet ikke at forlænge opholdstilladelsen. Udlændingepolitiet havde gentagne gange givet klager mulighed for at forbedre hans adfærd, men advarede ham om, at forlængelsen af hans opholdstilladelse kunne blive afvist, hvis han blev dømt for en lovovertrædelse, eller hvis hans adfærd gav anledning til berettigede klager.

47. Regeringen henviser endvidere til, at klagers udrejse, der blev fastsat til den 15. marts 1999, i første omgang ikke blev gennemført for at give ham mulighed for at få lægebehandling og derefter på grund af den verserende sag om, hvorvidt han var berettiget til ydelser fra ulykkes- eller invaliditetsforsikringen. Regeringen fremførte igen, at myndighederne havde udvist stor forståelse over for klager, som vidste, at han skulle forlade landet. Efter Regeringens opfattelse ville det at fastslå, at den anfægtede foranstaltning udgjorde en overtrædelse af artikel 8 i sidste ende være ensbetydende med at straffe udlændingepolitiet for dets tolerante holdning.

48. Regeringen konstaterer ligeledes, at fire af klagers børn fra tidligere ægteskaber bor i Tyrkiet. Regeringen henviser til, at klager havde klaget over, at han ikke havde kunnet besøge dem siden 1996, og at han, når han ikke befandt sig i en ulovlig situation, flere gange havde rejst til Tyrkiet, hvor han havde opholdt sig i flere måneder. Desuden hævder hans hustru i sin asylansøgning, der blev indgivet i Schweiz, at hun skulle have boet i Tyrkiet med sin datter hos sin mands søster. Efter Regeringens opfattelse viser disse forhold ikke blot, at klager stadig har familie der, men også at familien om nødvendigt kunne være villig til at yde ham en vis støtte. Klagers forbindelse

med sit hjemland var derfor ikke blevet afbrudt, og han skulle stadig have bånd til dette land. Regeringen bemærkede ligeledes, at klager også havde tilbragt lange perioder i Rumænien, hvor hans hustru boede, og hvor hans datter har tilbragt en stor del af sit liv. Han skulle endda have haft erhvervsvirksomhed der, nemlig handel med brugte biler og fjernsyn. Det kan under alle omstændigheder ikke påstås, at det eneste centrum for hans sociale og økonomiske liv er i Schweiz.

49. Med hensyn til klagers helbredstilstand bemærker Regeringen, at han lider af angst, reaktiv depression med selvmordstanker og smerterelaterede lidelser samt kroniske rygsmerter. Ifølge oplysninger, som den schweiziske ambassade i Tyrkiet har modtaget, kan de lægemidler, der er ordineret til klager, uden problemer skaffes i Tyrkiet, og de diagnosticerede sygdomme kan behandles i hans hjemegn. Hans helbredsmæssige situation ville derfor heller ikke være til hinder for den vedtagne foranstaltning.

50. Regeringen vurderer, at de vigtige grunde berettiger afvisningen af at meddele klager den ønskede opholdstilladelse. Ud over de strafferetlige domme skulle hans adfærd generelt vise, at han ikke respekterer de gældende normer i Schweiz. Regeringen henviser navnlig til, at klager ved to lejligheder havde forladt en lejet bolig uden at informere ejerne og uden at betale husleje, og at han havde modtaget et forskud fra sin arbejdsgiver, inden han forsvandt, uden at tilbagebetale pengene. Klager skulle endvidere indtil 2004 have været genstand for erklæringer om manglende likviditet for næsten 50.000 CHF og have en oparbejdet en gæld på over 107.000 CHF. Hans adfærd synes ikke at være blevet bedre i denne henseende, idet han, selv om han havde modtaget social bistand, havde pådraget sig ny gæld og var blevet part i nye sager siden den anfægtede afgørelse.

51. Med hensyn til klagers arbejdsliv vurderer Regeringen, at hans adfærd klart har vist, at han ikke havde formået at blive integreret i arbejdslivet, men at han heller ikke havde til hensigt at lade sig integrere. Det var på grund af hans holdning ikke lykkedes ham under hele sit lovlige ophold i Schweiz at beholde et varigt arbejde, selv om han var blevet ansat omkring 20 gange. Under sit lovlige ophold i Schweiz, dvs. indtil 1997, skulle han flere gange have modtaget arbejdsløshedsunderstøttelse og offentlig hjælp. Fra 1997 til 2002 skulle han have modtaget mere end 55.000 CHF i offentlig støtte. I 2003 udgjorde dette beløb 4.000 CHF, og siden april 2004 havde han indtil den omtvistede dom modtaget 1.389,50 CHF om måneden.

52. Regeringen er klar over, at klagers udvisning ligeledes ville berøre hans datter, som boede ulovligt sammen med ham i Schweiz. Den vurderer imidlertid, at hun på tidspunktet for de omtvistede afgørelser kun havde boet i Schweiz i forholdsvis kort tid. Den tilføjer, at det – da hun allerede har tilbragt det meste af sit liv i Rumænien og Tyrkiet, som hun er statsborger i, og da hun med stor sandsynlighed fortsat taler disse landes sprog med sine forældre under

ophold i Schweiz, – er rimeligt at forvente, at hun vil være i stand til at tilpasse sig sprogene igen, hvis hun vender tilbage til ét af disse lande.

53. Regeringen konkluderer, at afslaget på at forlænge klagers opholdstilladelse var nødvendigt for at opretholde lov og orden og forebygge strafferetlige forhold, beskytte andres rettigheder og frihedsrettigheder samt sikre landets økonomiske velfærd. Da klager ikke udsættes for særlige vanskeligheder i forbindelse med sin tilbagevenden, vurderer Regeringen, at de schweiziske myndigheder ikke har overskredet deres skønsmargin i denne henseende, og at der som følge heraf ikke kan være tale om en overtrædelse af Konventionens artikel 8.

2. Domstolens bemærkninger

a) Om eksistensen af et indgreb i klagers ret til respekt for privat- og familieliv

54. Domstolen henviser til, at Konventionen ikke garanterer en udlænding nogen ret til at indrejse i eller bosætte sig på en stats territorium. Udvisning af en person fra et land, hvor den pågældendes nære slægtninge bor, kan imidlertid udgøre et indgreb i retten til respekt for familielivet, som er beskyttet af Konventionens artikel 8, stk. 1 (*Moustaquim mod Belgien*, dom af 18. februar 1991, præmis 16, serie A nr. 193).

55. Domstolen bemærker endvidere, at den altid i sin retspraksis har haft udvisning af fastboende udlændinge såvel inden for området ”privatliv” som ”familieliv” under overvejelse, idet graden af de pågældendes sociale integration tillægges en vis betydning på dette plan (jf. for eksempel dommen *Dalia mod Frankrig*, 19. februar 1998, præmis 4245, *Samlingen af domme og afgørelser* 1998-I).

56. Domstolen henviser endvidere til, at det ikke er alle etablerede indvandrere, uanset hvor lang tid de har haft ophold i det land, de skal udvises af, der nødvendigvis har et ”familieliv” i betydningen i artikel 8. Men da denne artikel 8 ligeledes beskytter retten til at etablere og opretholde relationer med medmennesker og omverdenen, og da den undertiden omfatter aspekter af en persons sociale identitet, skal det accepteres, at de samlede sociale forbindelser mellem etablerede indvandrere og det samfund, de bor i, er en integreret del af begrebet ”privatliv” i betydningen i artikel 8. Uanset om et ”familieliv” eksisterer eller ej, udgør udvisning af en etableret udlænding en krænkelse af den pågældende persons ret til respekt for privatlivet. Det er på baggrund af omstændighederne i sagen, der er indbragt for Domstolen, at denne beslutter, om der skal lægges vægt på ”familielivsaspektet” frem for aspektet ”privatlivets fred” (*Üner mod Nederlandene* [Storkammeret], nr. 46410/99, præmis 59, EMD 2006 XII).

57. Med hensyn til sagens omstændigheder vurderer Domstolen på grund

af klagers meget langvarige ophold i Schweiz, at afvisningen af at tildele klager en opholdstilladelse af humanitære grunde udgør et indgreb i retten til respekt for klagers "privatliv". Det er i denne forbindelse irrelevant, at klager, som Regeringen hævder, afbrød sin tilstedeværelse på schweizisk område ved at opholde sig i udlandet. Under disse omstændigheder finder Domstolen det ikke nødvendigt at undersøge, om klager ligeledes har været udsat for indgreb i sit "familieliv".

58. Et sådant indgreb er en krænkelse af Konventionen, hvis det ikke opfylder kravene i artikel 8, stk. 2. Domstolen er dermed foranlediget til at efterprøve, om indgrebet var "i overensstemmelse med loven", inspireret af ét eller flere legitime mål i forhold til paragraffen og "nødvendigt" i et demokratisk samfund".

b) Om indgrebets berettigelse

i. Hjemmel og legitime mål

59. Domstolen har ingen vanskeligheder med at antage, og klager bestrider ikke, at indgrebet var foreskrevet ved lov og forfulgte de legitime mål, som Regeringen har påberåbt sig, nemlig landets økonomiske velfærd, opretholdelse af lov og orden og forebyggelse af strafbare forhold samt beskyttelse af andres rettigheder og frihedsrettigheder.

ii. Nødvendigt i et demokratisk samfund

α) Gældende principper

60. Det primære spørgsmål, der skal afklares i den foreliggende sag, er, hvorvidt indgrebet var "nødvendigt i et demokratisk samfund". De grundlæggende principper på området er fastlagt i Domstolens retspraksis og er for nyligt sammenfattet, navnlig i sagerne *Üner* (nævnt ovenfor, præmis 54-55 og 57-58), *Maslov mod Østrig* ([Storkammeret], nr. 1638/03, præmis 68-76, EMD 2008-...), og *Emre mod Schweiz* (nr. 42034/04, præmis 65-71).

61. Når den person, der skal udvises, som i den foreliggende sag er en voksen person, der ikke har etableret sin egen familie i værtslandet, og som primært påberåber sig sin integration, og situationen snarere henhører under "privatliv", bør følgende kriterier anvendes:

- arten og alvoren af den af klager begåede kriminalitet;
- længden af klagers ophold i det land, som vedkommende skal udvises fra;
- den tid, der er forløbet, siden lovovertrædelsen blev begået, og klagers adfærd i denne periode;
- fastheden af klagers sociale, kulturelle og familiemæssige bånd med

værtslandet og modtagerlandet.

62. Der skal ligeledes tages højde for særlige omstændigheder i forbindelse med nærværende sag, som for eksempel lægelige informationer (*Boultif*; nævnt ovenfor, præmis 51 og *Emre*, nævnt ovenfor, præmis 71, 81-83).

63. Domstolen henviser ligeledes til, at de nationale myndigheder har en vis skønsmargen til at udtale sig om nødvendigheden i et demokratisk samfund for et indgreb i udøvelsen af en rettighed, der er beskyttet i medfør af artikel 8, og om den pågældende foranstaltnings proportionalitet med det legitime mål, der forfølges (*Slivenko mod Letland* [Storkammeret], nr. 48321/99, præmis 113, EMD 2003-X; og *Berrehab mod Nederlandene*, 21. juni 1988, serie A, præmis 28). Domstolens opgave består ifølge dens gældende retspraksis i at bestemme, om der i de anfægtede foranstaltninger er respekteret en rimelig balance mellem de tilstedeværende interesser, dvs. på den ene side den pågældende persons rettigheder, der er beskyttet i medfør af Konventionen, og på den anden side samfundets interesser (jf. blandt mange andre *Boultif*, nævnt ovenfor, præmis 47). Denne skønsmargen går hånd i hånd med en europæisk kontrol, der både angår loven og de afgørelser, hvor den anvendes, også selv om de hidrører fra en uafhængig domstol (jf., *mutatis mutandis*, *Société Est m.fl. mod Frankrig*, nr. 37971/97), præmis 47, EMD 2002-III). Domstolen er dermed kompetent til at træffe afgørelse i sidste instans om, hvorvidt en foranstaltning med udsendelse af en person er forenelig med artikel 8.

β) Anvendelse af ovennævnte principper i den foreliggende sag

- *Arten og alvoren af den af klager begåede kriminalitet*

64. For så vidt angår for det første arten og alvoren af de lovovertrædelser, som klager har begået, bemærker Domstolen, at de nationale domstole kun sekundært har taget højde for disse forhold. Den henviser imidlertid om, at klager på et ikke nærmere angivet tidspunkt blev idømt en bøde for at arbejde uden de nødvendige tilladelser og derefter mellem 1982 og 1992 blev idømt to måneders fængsel og tre års opholdsforbud, begge betinget, og en bøde på 600 CHF for at have hjulpet udlændinge til ulovligt ophold i Schweiz, samt 21 dages betinget fængsel og en bøde på 900 CHF for at have kørt bil under påvirkning af alkohol.

65. Regeringen hævder endvidere, at der siden 2004 har verseret en straffesag mod klager for svigagtig brug af et postkontokort. Der skulle være indledt en anden sag mod ham for simpel legemsbeskadigelse eller overfald på hans datter. Desuden havde de kommunale sociale myndigheder i februar 2008 taget skridt til at få hans datter anbragt på grund af hans adfærd over for hende. Klager svarer, at han ikke blev dømt for legemsbeskadigelse ved sagens afslutning, da retten ikke lagde denne betegnelse af de handlinger, som han var

blevet anklaget for, til grund. Desuden blev sagen med anbringelse af hans datter indstillet, da hun havde bekræftet over for myndighederne, at hun ønskede at blive boende hos sin far.

66. I lyset af sammenlignelige sager vejer domfældelserne over klager mellem 1982 og 1992 ikke tungt, hverken med hensyn til deres grovhed eller arten af de i sidste ende idømte straffe (jf. i denne henseende, *Mokrani mod Frankrig*, nr. 52206/99, præmis 32, 15. juli 2003; *Benhebba mod Frankrig*, nr. 53441/99, præmis 34, 10. juli 2003; *C. mod Belgien*, dom af 7. august 1996, *samlingen* 1996-III, præmis 35; *Dalia mod Frankrig*, nævnt ovenfor, præmis 54; *Baghli mod Frankrig*, nr. 34374/97, præmis 48, EMD 1999-VIII; *Jankov mod Tyskland* (dec.), nr. 35112/97, 13. januar 2000; *Bouchelkia mod Frankrig*, 29. januar 1997, præmis 50-53, *Samlingen* 1997-I; *Boujlifa mod Frankrig*, 21. oktober 1997, præmis 44, *Samlingen* 1997-VI, og *Üner*, nævnt ovenfor, præmis 18).

67. Hvad angår Regeringens påstande om, at der i øjeblikket verserer en straffesag mod klager, bemærker Domstolen, at klager ikke har fremlagt bevis for, at denne sag reelt har ført til en dom, selv om klager påpeger, at han ikke blev dømt for en alvorlig lovovertrædelse som følge af sagen om personskade (præmis 29 ovenfor).

– *Længden af klagers ophold i det land, som vedkommende skal udvises fra*

68. Hvad angår længden af klagers ophold i Schweiz, bemærker Domstolen, at klager, der er født i 1954, ankom ulovligt til Schweiz i november 1978 og i begyndelsen arbejdede i landet uden tilladelse. Efter et par måneders ophold i Tyrkiet vendte han tilbage til Schweiz, hvor han fik opholdstilladelse i august 1980. Denne tilladelse blev efterfølgende forlænget hvert år. Klager forlod ved udgangen af 1992 Schweiz og rejste til Rumænien i en periode. I august 1993 meddelte udlændingepolitiet i kantonen Aargau ham, at hans opholdstilladelse var udløbet. Den 10. august 1993 fik klager imidlertid en forlængelse af opholdstilladelsen betinget af, at hans adfærd skulle være strafferetligt ulastelig, og at han skulle være økonomisk uafhængig. I januar 1994 forlod klager igen Schweiz i flere måneder. Hans opholdstilladelse blev imidlertid forlænget igen i januar 1995 og februar 1996. Da klager var forsvundet fra sin kommune fra april 1996, blev hans opholdstilladelse ved afgørelse af 28. april 1997 ikke forlænget. Ved afgørelse af 12. august 1998 afviste den øverste domstol for forvaltningsretlige sager i kantonen Aargau en klage indgivet af klager. Denne afgørelse blev endelig, da den ikke var blevet anfægtet. Ved afgørelse af 15. oktober 2003 afviste migrationskontoret i kantonen Aargau klagers ansøgning om opholdstilladelse af humanitære grunde, som han havde indgivet den 24. september 2003. Denne dom blev

endelig ved forbundsdomstolens afgørelse af 2. december 2004, som er genstand for denne sag. Klager har imidlertid aldrig forladt Schweiz og bor der stadig den dag i dag.

69. På baggrund af ovenstående bemærker Domstolen, at klager har haft lovligt ophold i Schweiz i mindst 18 år, når der ses bort fra de perioder, hvor han var rejst i udlandet. Hvis man tager hensyn til tidspunktet for gennemførelsen af den anfægtede foranstaltning, hvilket Domstolen normalt gør i de sager, som den behandler, når klager endnu ikke er blevet udvist (*Maslov mod Østrig*, præmis 91, og, *mutatis mutandis*, *Neulinger og Shuruk mod Schweiz* [Storkammeret], nr. 41615/07, præmis 145, 6. juli 2010), er den samlede varighed af klagers ophold i Schweiz endda tæt på 30 år.

70. Det er helt klart et meget langt ophold. Domstolen bemærker imidlertid, at det ikke er lykkedes klager at tilbagevise Regeringens påstand om, at han ved flere lejligheder skulle være rejst til udlandet (jf. dommen *Kaya mod Tyskland*, nr. 31753/02, præmis 65, 28. juni 2007).

71. Domstolen er ligeledes opmærksom på Regeringens argument om, at klagers udrejse, der oprindeligt var planlagt til den 15. marts 1999, ikke fandt sted på denne dato, dels for at give ham mulighed for at gennemgå lægelig behandling, dels på grund af sagen om fastsættelse af hans ret til ydelser fra ulykkes- og invaliditetsforsikringen. Domstolen finder, at klagers ophold således blev forlænget betydeligt på grund af den store forståelse, som myndighederne udviste over for ham.

– Den tid, der er forløbet, siden lovovertrædelserne blev begået, og klagers adfærd i denne periode

72. Med hensyn til den tid, der er forløbet, siden lovovertrædelserne blev begået, til nærværende dom, samt klagers adfærd i dette tidsrum, bemærker Domstolen, at klagers domme er fra før 1993. Det ser ikke ud til, at klagers adfærd siden er draget i tvivl – i hvert fald ikke ud fra et rent strafferetligt synspunkt. Som Domstolen allerede har anført, har Regeringen ikke bevist, at sagerne mod klager har ført til nye domme.

– Fastheden af sociale, kulturelle og familiemæssige tilknytning til værtslandet, oprindelseslandet eller modtagerlandet.

73. Regeringen henviser til, at klagers hustru i sin asylansøgning, der blev indgivet i Schweiz, oplyste, at hun og hendes datter boede hos sin mands søster i Tyrkiet. Efter Regeringens opfattelse viser disse forhold ikke blot, at klager stadig havde familie der, men også at familien om nødvendigt kunne være villig til at yde ham en vis støtte. Regeringen bemærker endvidere, at klager ligeledes var rejst til Rumænien ved flere lejligheder og endda havde drevet virksomhed der. Endvidere finder den, at klager ved sin adfærd klart viste, at

han var ude af stand til og uvillig til at integrere sig i arbejdslivet. Som følge af klagers holdning var det aldrig lykkedes ham under hele det lovlige ophold i Schweiz at fastholde et varigt arbejde. Desuden havde han oparbejdet en betydelig gæld og havde modtaget arbejdsløshedsunderstøttelse og offentlig hjælp.

74. Domstolen bemærker, at klager havde forladt Tyrkiet for at rejse ulovligt til Schweiz senest i 1978, dvs. som 24-årig. Han har ganske vist boet der det meste af sit liv. Domstolen erkender, at han i en alder af 56 år utvivlsomt ville få problemer med at blive integreret igen, hvis han skulle vende tilbage, selv om han flere gange er rejst tilbage til sit hjemland. Klagers hustru oplyste desuden i sin asylansøgning, der blev indgivet i Schweiz, at hun og hendes datter boede hos sin mands søster i Tyrkiet. Domstolen er derfor enig med Regeringen i, at klager har bevaret en vis familiekreds i landet, som kan være en støtte for hans sociale og erhvervsmæssige reintegration i landet. Desuden behersker han perfekt tyrkisk, som var det sprog, han havde henvendt sig til Domstolen på (jf. *Kaya*-dommen, præmis 65).

75. Domstolen finder, at lignende overvejelser ville gøre sig gældende, hvis klager besluttede sig for at bo i Rumænien, et land, som han kender fra sine besøg, hvor hans hustru bor, hvor hans datter har tilbragt en stor del af sit liv, og hvor det endda forekommer, at han skulle have haft en lukrativ beskæftigelse (*ibidem*).

76. Domstolen finder i øvrigt i lighed med Regeringen, at klagers adfærd klart viste, at han var ude af stand til og uvillig til at integrere sig i arbejdslivet. Det er fastslået, at klager har skiftet job meget ofte, har oparbejdet en betydelig gæld og er afhængig af arbejdsløshedsunderstøttelse og offentlig bistand.

77. Domstolen henviser ligeledes til, at klagers datter, der blev født den 20. januar 1993 og har dobbelt rumænsk og tyrkisk statsborgerskab, indrejste i Schweiz første gang den 9. marts 2000. Hun blev der indtil den 10. november 2003. Siden hendes mor bragte hende tilbage den 27. juli 2004, har hun boet hos sin far i Schweiz. Ifølge hendes far går hun i skole i Wettingen og klarer sig fint. Hun er derfor velintegreret i Schweiz. Domstolen mener, at hun snart bliver myndig, dvs. 18 år, og så selv vil kunne beslutte, om hun vil følge sin far eller søge om at få sit ophold berigtiget i Schweiz. Hun opholder sig i øvrigt ulovligt i Schweiz, hvilket klager ikke kan have været uvidende om. Domstolen deler i øvrigt Regeringens mening, om at hun på tidspunktet for de omtvistede afgørelser kun havde boet i Schweiz i forholdsvis kort tid. Domstolen finder, da hun allerede har tilbragt det meste af sit liv i Rumænien og Tyrkiet, lande som hun er statsborger i, og hvis sprog hun med stor sandsynlighed fortsat taler på med sine forældre under ophold i Schweiz, at det med rimelighed kan forventes, at hun vil være i stand til at tilpasse sig sprogene igen, hvis hun vendte tilbage. Hun har aldrig anmodet om at være klager i den foreliggende sag.

– Særlige forhold i sagen: sagens medicinske aspekt

78. Endelig henviser Domstolen med hensyn til klagers helbredstilstand til, at appelretten, hvis konklusioner Regeringen har bekræftet i sine bemærkninger, fastslog, at klager led af depression med selvmordstanker og gig, der krævede regelmæssig behandling, men at den schweiziske ambassade i Ankara bekræftede, at den nødvendige medicin og behandling var lettilgængelig i Tyrkiet, hvilket klager i øvrigt udtrykkeligt har anført i sin klage af 6. august 2004. Regeringen henviser endvidere til, at klagers udrejse, der var planlagt til den 15. marts 1999, ikke blev gennemført i første omgang for at give ham mulighed for at få lægebehandling og derefter på grund af den verserende sag om, hvorvidt han var berettiget til ydelser fra ulykkes- eller invaliditetsforsikringen. Domstolen henviser endelig til, at klager ved afgørelse af 4. juli 2008 fik tildelt en invalidepension på 25 % med tilbagevirkende kraft fra den 1. marts 2003.

79. På baggrund af ovenstående finder Domstolen, at klagers helbredstilstand ikke kan antages at udgøre en væsentlig hindring for hans integration i Tyrkiet, da han vil have adgang til den nødvendige medicin og behandling i Tyrkiet, og da det må antages, at han vil modtage invalidepension, selv om han forlader Schweiz.

γ) Konklusion

80. På baggrund af ovenstående og navnlig i betragtning af den uregelmæssige karakter af klagers ophold i Schweiz siden 1997, hans manglende vilje til at integrere sig i Schweiz, hans manglende overholdelse af de schweiziske regler trods advarsler fra de kompetente myndigheder og den omstændighed, at forbindelsen med hans oprindelsesland ikke synes at være blevet fuldstændig afbrudt, finder Domstolen, at den indklagede stat kan siges at have foretaget en rimelig afvejning af dels klagers og hans datters interesser og dels sin egen interesse i at kontrollere indvandringen.